

Ра інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (420)

П'ятниця, 8 лютого 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

На теми дня

Вийшли з окопів

Я людина військова і горючим військовими термінами. Так ось, загальна воєнна диспозиція така: на фронті від Прибалтики, де, оточивши себе трьома смугами фортифікаційних споруд, намагаються маневрувати своїми мізерними засобами національні стратегічні Ландсбергіс і Горбунов, до далеких волзько-уральських укріплень генерал-депутата Макашина. Донедавна стояла насторожена тиша, уміло замаскована камуфляжем загальносоюзної братньої згоди і турботи про захист держави складає слово СРСР.

Правда, на південному театрі «дружби народів» цю тишу ні-ні та й прошивають автоматні черги, сповіщаючи про нові жертви нашої національної політики в Азербайджані, Вірменії, Грузії.

На звуки цих перестрілок жваво відгукуються бойові пости на Південно-Осетинській «Малій землі», гагаузькому п'ятачку, ошському плацдармі та інших гарячих точках. То ж, не так безпечно висовуватись у наші дружній сім'ї республік-сестер, і дехто резонно заліз в окопах повного профілю, чекаючи свого часу. В одних — партії вірні сини, в супротивних — інакомислячі. І ті, і другі, вживши тактику дрібних наскоків і кравченківської «дези», терпеливо очікували, який генеральний план дій прийме всесоюзний головнокомандуючий і його генштаб. Цю тактичну паузу протистояння сторони намагались також використати для нанесення превентивних ударів в парламентських баталіях, на мітинговій арені. Спільно розгрівалася армійська карта, де головним козирем був король пік Язов, який ніколи не знає, хто і чому дає команду стріляти в своїх, зате добре усвідомив, кому віддавати честь і перед ким ставати по команді «струнко».

Не дрімали і ті, кому маршали і генерали честі не хотять віддавати. Вони ще інтенсивніше почали об'єднуватися і роз'єднуватися, розмахувати жупелами суверенітетів і бюджетів, страйків і пікетів.

Заметушилися розвідслужби. Одні законспірували, інші доносили своїм хазяям, що Верховний політшав і незабаром віддасть наказ знімати на ручники з демократії і закривати антидемократію. Інші свідчили навпаки, що скоро кожного, хто косо гляне

навіщо тут БТРи? Невже, щоб вилити мокрушку чи урку потрібна «броня» кепки і танки наші быстрые? Висновок напрашується сам по собі: настане день — і зазвучить команда: «Ціль номер один — свої. Приціл постійний. Вогонь!».

А хіба цей день ще не настав? Хіба вже не пролилась людська кров після об'єднаних ударів десантників Язова і «п'ятої колонії», так званих, комітетів національного порятунку у Вільнюсі і Ризі?

То ж такі дорвалися до затворів табельної зброї любителі канонади, тому піднесено дорогим братам в Литві — підполковник Підкоритов необачно скинув бомбу на село Пашкишки, ледь-ледь не розніс тваринницьку ферму. Випадковість? Можливо. Тільки навіщо такі тренувальні бомбометання над головами мирних селян? Як же це в'яжеться з нашою гуманністю і комуністичною мораллю?

А ось так: проваливши у перший день чергової сесії російського парламенту засуджуючу заяву Б. Єльцина з приводу литовських подій, півсотні депутатів партійної еліти виходили з залу засідань як найщасливіші люди на землі. Що для них кілька сотень забитих, або покалічених прибалтів, нащадків тих самих литовських, латиських червоних стрільців, які разом з російськими, українськими, білоруськими більшовиками робили революцію, захищали країну від ворогів!

І якось нема віри в те, що хтось понесе покарання за пролиту кров, а всі прокурори і комісії, які туди наїхали, — то черговий камуфляж, аби засліпити очі громадської думки. Ті, що вийшли з окопів, не вгамуються, поки не відберуть останній ковток свіжого повітря, здобутого народом в ході Перебудови, поки знову не одержать усю повноту влади, усі, дещо втрачені, привілеї.

Де ж той екстрасенс чи вішун, який скаже, коли нашу велику державу, славу, раніше партію трудового народу очолять сили, які справді служитимуть ленінським ідеям свободи, рівності, справедливості, і братерства людей? Щоб ні один генерал чи полковник-яструб, висунувшись з окопу, не скомандував: «Ціль номер один, приціл постійний, по своїх. Біглий. Вогонь!».

В. СМУГЛІЙ.

В ректораті

На засіданні, яке відбулося минулого четверга, ректор Б. І. Мокін проінформував присутніх про стан справ з переходом ВПІ в технічний університет. Були обговорені питання про нові правила прийому в інститут, про відкриття валютного рахунку в банку, про представлення робіт на здобуття державних премій УРСР.

Відповідальним за проведення в колективі ВПІ референдуму по союзному договору призначено ректора А. С. Васюру.

У мандри... зі скрипом

За традицією студентський профком щозими організовує цікаві туристичні поїздки і екскурсії. Карськільки незабутніх вражень, зустрічей. Далеко не кожному вдавалось одержати путівку.

І в цьому році профком зумів закупити 20 путівок в Ленінград, 38 на гірськолижну базу Яремче в Карпатах. Одержуй, вирушай! Але щось не дуже зрадливі студенти можливості чудово відпочити під час зимових канікул. Мало того, підійшов строк виїзду у місто на Неві, а група повністю не укомплектована, «горять» путівки. Так само з автобусною екскурсією в Карпати. Довелось її відкласти.

В чому ж справа? Невже у наших студентів пропав інтерес до мандрівок, здорового відпочинку? Причина до образливого банальна — певна частина, так званих, туристів рвала-ся не до пізнання світу, не до краси міст, гір, річок, а до іногородніх магазинів, за «шматками». Спорожніли нічні полиці універмагів — зникло і бажання бути членом племені романтиків-мандрівників. Отже, буття визначає не тільки свідомість, а й відданість своєму захопленню.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

Інтерзнання

До уваги вчених, аспірантів, студентів!

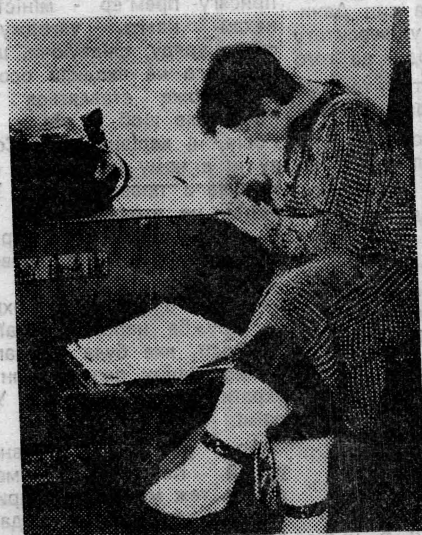
Вінницька обласна організація товариства «Знання» має можливість надати посередницькі послуги в пошуках іноземних і союзних партнерів з метою співробітництва в різних галузях знань, реалізації і впровадження наукових відкриттів, винаходів і розробок.

Пропозиції приймаються до 15 лютого 1991 року.

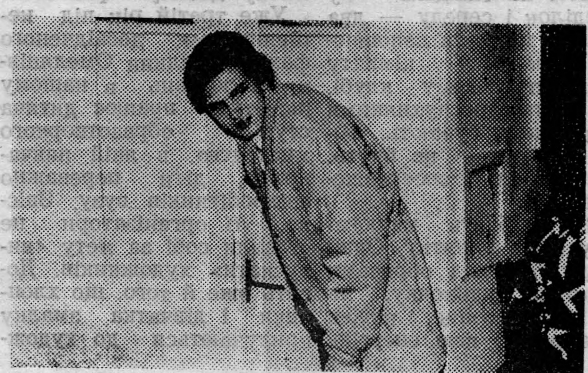
Наша адреса: м. Вінниця, вул. Дзержинського 15, кімнати №№ 302, 305, 307. Довідки по телефонах: 2-20-32, 2-40-43, 2-18-63.

Обласна організація товариства «Знання».

НЕЗВИЧНІ РАКУРСИ

ЕКЗАМЕНИ!

ЕКЗАМЕНИ!

Підгледів і сфотографував С. Лісовий.

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ
У КАНАДІ

Початок у номерах 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 2, 3, 4, 5.

Вечеряв я в сім'ї Даревича, де і заночував. Про меценатство по відношенню до художників з України Дарію Даревич я вже розповідав. Додам тільки те, що і професор Даревич, його дружина Дарія та син Данило — студент університету — дуже щирі люди, до того ж наділені почуттям тонкого гумору, що створює особливу сімейну атмосферу, на мій погляд, абсолютну несприйнятливості до невдач, депресії чи розладу.

І ще про одну подію цього дня перебування в Канаді: хочеться сказати декілька слів. Вранці в Торонтському університеті відбулася церемонія приведення до присяги прем'єр-міністра уряду провінції Онтаріо. Нещодавно відбулися вибори, на яких перемогли лейбористи і їх лідер став новим прем'єр-міністром.

Приймав присягу в нього генерал-губернатор, якого призначає королева Англії. Він же дає згоду на кабінет міністрів, запропонований прем'єром — міністром. Таким чином, в Канаді кабінет міністрів затверджується парламентом, але узгоджується з генерал-губернатором. Іншої влади та інших обов'язків генерал-губернатор не має, тобто, він така ж декоративна фігура в Канаді, як і сама королева в Англії. Офіційно ж його обов'язок полягає в тому, щоб не допустити в уряд осіб, настроєних вороже до Англії або фашистів. Оскільки ж Англія не втручається ні в зовнішні, ні в внутрішні справи Канади, а в Канаді немає ґрунту для розвитку фашистських ідей, то і роботи у генерал-губернатора, крім участі у прийомах, немає.

Де речі, мені здається, що для нашого Союзу суверенних республік в перехідний період дуже добре підійшла б модель країн Британської імперії, що утворилась на уламках Британської імперії.

Нехай би і в нас на Україні був якийсь представник Москви, який приймав би присягу прем'єр-міністра, нехай навіть узгоджував склад уряду, слідкуючи, щоб до нього не входили особи, які вороже ставляться до Росії, але щоб ні він, ні Росія, ні керівництво Союзу ні в чому іншому не обмежували права народу України, не втручалися ні в її зовнішню, ні у внутрішню політику — і я певен, що саме на цих умовах у нас була б чиста і непохитна дружба народів України та Росії, яка була б запорукою рівних прав росіян з українцями в суверенній Україні.

До речі, і державний устрій Канади, на мою думку, теж міг би бути прийнятним для України. Гадаю, було б доцільним замість двадцяти п'яти областей створити одинадцять провінцій (або земель, як у Німеччині): Галичина, Волинь, Буковина, Закарпаття, Поділля, Полісся, Крим, Таврія Східна Україна, Центральна Україна та Донецько-Інгулецький край. Кожна про-

вінція, свій уряд, свої закони, але, щоб існували і республіканські закони, загальні для всіх, хто живе на Україні. Це вдвічі скоротило б кількість чиновників на обласному рівні, а головне — зняло б міжнародну напругу, адже навіть українці у Дніпропетровську — це не одне і те ж, що українці у Львові, в Канаді немає ґрунту для розвитку фашистських ідей, то і роботи у генерал-губернатора, крім участі у прийомах, немає.

но російську мову, аж поки майбутні покоління, голос національного відродження не покликав би добровільно перейти на українську мову. І не треба жаліти, якщо на це, скажімо, піде 50 років — в масштабах історії народу це — мить. Але за 50 років і росіяни, що живуть в цьому краї без будь-якої натури та внутрішнього опору, теж оволодіють українською мовою і полюблять українську культуру.

До речі, на цю тему я нещодавно мав розмову з викладачем кафедри математики нашого інституту, відомим поетом та бардом Анатолієм Секретарьовим, який вільно володіє, як російською, так і українською мовами, пише вірші та співає авторські пісні на обох. І те, що в його особі я знайшов однодумця щодо поділу України на провінції або землі зі своїми законами, але при верховенстві невеликої кількості республіканських законів, це більше впевнило мене в тому, що чим раніше ми це зрозуміємо, тим спокійніше у нас на Україні будуть іти процеси демократизації та перебудови економіки.

На завершення хочу сказати ще декілька слів відносно перемог лейбористів на виборах в парламент провінції Онтаріо. Сьогодні в Канаді, де такий закон — річний прибуток нижчий, ніж сімнадцять тисяч доларів, то уряди провінцій доплачують з державного бюджету до цієї суми. Лейбористи одержали перемогу саме тому, що пообіцяли підняти цю планку вище двадцяти тисяч.

І ось тут виникає — хочеш чи не хочеш — питання до де ж більше соціальної справедливості, яка є стержнем соціалізму, — у них чи у нас?

Далі буде.

МАЛЮЮ СОНЦЕ

Двічі на тиждень — у понеділок і середу — два десятки малюків заповнюють невеличку кімнату в інститутському клубі. Хоч якими неслухняними вони інколи бувають, сюди пустувати не йдуть. Тут — тиша і зосередженість.

Діти люблять малювати, усі без винятку. Один трудиться над обрисами квітки чи будиночку, інший малює сонце, і кожен відає роботи всю енергію,

світлу дитячої фантазії. Уже третій рік під керівництвом досвідченого фахівця Галини Омелянівни Коломієць в нашому інституті працює дитяча студія образотворчого мистецтва, в якій навчаються діти переважно співробітників вузу. Звісно, її організатори не ставили собі за мету «випустити» художників. Досить вже й того, що хлопчики і дівчатка змалку прилучаються до худож-

ньої творчості, пізнають красу, насолоду від процесу творення.

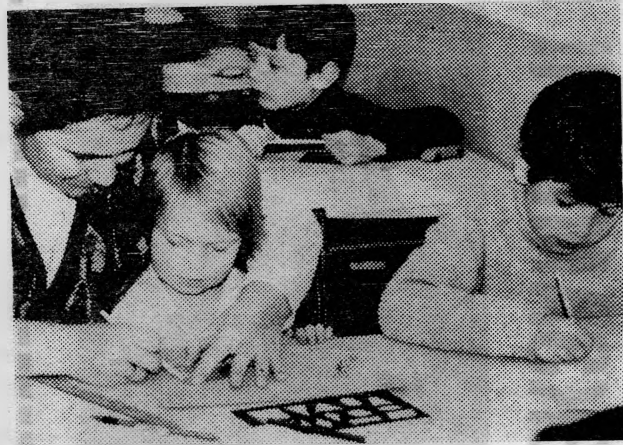
Втім, не такі вже й примітивні витвори юних студійців. Вони малюють етюди, натюрморти, роблять іграшки, розписи, чеканку, ліпні та інші виробы. Можна виділити і найбільш здібних. Ось, наприклад, Лбоня Штурма, який тяжіє до живопису. У його картинах своя манера бачення світу, своя фантазія. А Наталія Мельниченко, якій пішов тільки восьмий рік, відає перевагу декоративному мистецтву; Іра Червинська захоплюється копіюванням, підробкою з наступним власним творчим переосмисленням.

Нещодавно члени студії взяли участь у міській виставці юних художників, представивши експонат, зроблений з природних матеріалів способом аплікації.

В. ІЛЬЧУК.

На знімку: йдуть заняття в студії.

Фото С. Лісового.

ПОПУЛЯРНІСТЬ — дама норовиста. Якщо у вісімдесят дев'ятому році Анатолій Михайлович Кашперовський був царем телебачення і його появи на екрані з побожним трепетом і надією ждали мільйони людей, то минулого року його вже не було не тільки на телебаченні, а навіть в країні. Триумф Кашперовського продовжився за рубежем, особливо в Польщі, де, говорили, Анатолій Михайлович навіть збирався осісти назавжди.

Удома офіційна медицина співала анафему «шарлатанові», «психофашистові», а влада довго не могла дати ради темній історії з маріупольською підстаркуватою молодницею, любові якої начебто силою домагався чоловік, перед яким готові стати на коліна тисячі найвродливіших і наймолодших.

Знайомий почерк розвинутого соціалізму, коли чоловікові треба зламати хребта. Переступив доріженьку цілому сонмові дипломатичних нездар і шарлатанів від медицини, які в багатьох випадках могли б зостатися без пацієнтів, аби телебачення і далі продовжувало в тому ж дусі.

Але воно не продовжувало. А народ хвилювався. За минулий рік в різні інстанції надійшло понад два мільйони листів і телеграм з проханням вернути Кашперовського. Правда, було серед них і дві сотні процента тих, хто виступав проти. Якщо ці голоси вважати критичними, то вони тонші комариного скрипіння.

Іншими словами, кампанія цькування Кашперовського організовувалась зацікавленими особами. Але, їм, на шість місяців, каті на карбованець, Кашперовський вважає, що милосердя — поле не для агітації і пропаганди, а для невтомної, негасливої діяльності.

Кашперовський не каже, скільки і куди пожертвував, але я запам'ятав одну його фразу: «Якщо після смерті хтось поцікавиться цією стороною моєї діяльності, то на тому світі мені червоніти не доведеться».

Якщо ж продовжувати тему, то стало відомо, що ще в жовтні 1989 року Анатолій Михайлович привселюдно вручив одній ташкентській багатодітній вдові ключі і ордер на викуплену ним п'ятикімнатну квартиру, а тепер з гіркотою дізнався, що ордер у жінки одібрали і поширюють чулки, що нічого того не було. Це, мовляв, пропагандистський трюк психотерапевтів.

Таке можливе тільки в нашій «правовій» країні. До речі, на конференції Кашперовський виступив з пропозицією збудувати в Києві на честь знищення визначних духовних святих України храм нового типу, де б люди будь-якого віровісповідання могли знайти розраду, підлікуватися, набратися відновлення. Мається на увазі створити такий грандіозний комплекс, у якому були б церкви, костели, синагоги, мечеті, пагоди, лікувальні центри, спортзари, басейни. Ця ідея прийнята з гарячим схваленням. Єпископ Хмельницький Іофан теж підтримував і запропонував назвати його Кашперовського. Учасники конференції звернулися також у відповідні органи з проханням присвоїти йому звання народного академіка СРСР, народного лікаря СРСР і висунути на здобуття єпископ Хмельницький Іофан, Анатолія Михайловича приймача папи римського.

КАШПЕРОВСЬКИЙ
ПОВЕРТАЄТЬСЯ
НА ПРЕСТОЛІ?

Висше духовенство Польщі надало йому амвони найвельодніших костелів. Більше того, Польща прийняла нашого земляка, як духовного спадкоємця найпопулярнішого католицького проповідника і священника Попелюшка, закатованого органами міліції в часи становлення «Солідарності». Від дня загибелі Попелюшка нікому не дозволялось промовляти з його кафедри. Це право було надане тільки Кашперовському.

На польському телебаченні Анатолій Михайлович визнаний людиною року і в лютому поїде одержувати престижну премію «Віктор». Це, до речі, перший іноземець в плеяді таких імен, як Кароль Войтила (папа Павло Іоанн III), Лех Валенса та інші, удостоєні цієї високої відзнаки.

— Кажуть, що Анатолій Михайлович активно займається милосердям. Чи була на конференції якась інформація з цього приводу?

— С люди, каті на карбованець, Кашперовський вважає, що милосердя — поле не для агітації і пропаганди, а для невтомної, негасливої діяльності. Кашперовський не каже, скільки і куди пожертвував, але я запам'ятав одну його фразу: «Якщо після смерті хтось поцікавиться цією стороною моєї діяльності, то на тому світі мені червоніти не доведеться».

Якщо ж продовжувати тему, то стало відомо, що ще в жовтні 1989 року Анатолій Михайлович привселюдно вручив одній ташкентській багатодітній вдові ключі і ордер на викуплену ним п'ятикімнатну квартиру, а тепер з гіркотою дізнався, що ордер у жінки одібрали і поширюють чулки, що нічого того не було. Це, мовляв, пропагандистський трюк психотерапевтів.

Таке можливе тільки в нашій «правовій» країні. До речі, на конференції Кашперовський виступив з пропозицією збудувати в Києві на честь знищення визначних духовних святих України храм нового типу, де б люди будь-якого віровісповідання могли знайти розраду, підлікуватися, набратися відновлення. Мається на увазі створити такий грандіозний комплекс, у якому були б церкви, костели, синагоги, мечеті, пагоди, лікувальні центри, спортзари, басейни. Ця ідея прийнята з гарячим схваленням. Єпископ Хмельницький Іофан теж підтримував і запропонував назвати його Кашперовського. Учасники конференції звернулися також у відповідні органи з проханням присвоїти йому звання народного академіка СРСР, народного лікаря СРСР і висунути на здобуття єпископ Хмельницький Іофан, Анатолія Михайловича приймача папи римського.

В результаті наукових дискусій конференція сформулювала формулу відкриття Кашперовського і встановила його пріоритет, який захищає найгуманніший і наймасовіший спосіб лікування людей, визначила величезну суспільну, медичну, психологічну значимість відкриття і конкретні результати, зафіксовані в незалежних клініках і доведені соціальними статистично-математичними даними. Це гідна відповідь і відсіч тим офіційним службам, яким діяльність Кашперовського — кісткою попереку горла.

Конференція стала фундатором створення Всесоюзної асоціації психотерапевтів по вивченню і запровадженню методу Кашперовського. Виявляється, що уже створено Всесвітній клуб друзів Кашперовського зі штабом у Польщі і президент клубу виступав на конференції. Гадаю, що такий клуб не завадив би і Вінниці. Може вона нарешті віддала б належне знаменитому Кашперовському?

Михайлович ставить до Вінниці?

— З любов'ю. Він часто повторює «моя Вінниця», «моя Вінниччина». І, відповідаючи на деякі запитання, говорив, що ніколи не залишить Україну, бо це означало б залишити в біді хвору матір.

— Чи скоро він знову виступатиме з своїми теле-сеансами?

— У січні було кілька виступів у найбільших залах Києва, готуються сеанси телеанестезії з кількома країнами Європи, а на Україні, вважає Кашперовський, треба готувати публіку, бо якщо її настроюють вороже, то не та віддача — ніхто не стромляє в розетку вилку зіпсованого приймача.

Іншими словами, треба припинити цькування феноменального таланту, який опинився в тій же ситуації, в якій свого часу побували наші генетики і кібернетики. Шахраї, шарлатани і пристосуванці від науки робили все, щоб убити їх, знищити, стерти з лиця землі.

— В одному з виступів Кашперовський говорив про свої творчі зв'язки з Вінницьким політехнічним інститутом...

— Вони існують і посилюються. Кашперовський підтримує розробку ряду датчиків, які фіксують динаміку стану багатьох пацієнтів під час сеансу. Демонстрували ми також деякі прилади і досягли угоди, що будемо розробляти компактне інформтабло, яке дозволяло б під час сеансів для іншомовної публіки подавати слухову інформацію Кашперовського потрібною мовою.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

Зам. 1353

Тираж 1500.